

РЕШЕНИЕ

№ 4188

гр. София, 13.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 7-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН АЛ. СТОИЛОВ

при участието на секретаря ЗЛАТКА АТ. ШУМАНСКА
като разгледа докладваното от ИВАН АЛ. СТОИЛОВ Административно
наказателно дело № 20231110203158 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН

С НП № 20-4332-024826/22.01.2021 г., издадено от Д.а Д. Д. - началник сектор към отдел „ПП“ при СДВР, на Д. А. С., с ЕГН *****,

за това, че на 29.12.2020 г., около 22:13 часа, в гр. София, по бул. „Ген. Данаил Николаев“, с посока от Сточна гара към бул. „Ситняково“, управлява лек автомобил „Мерцедес Г 300 ТД“ с рег. № №№№№№, регистриран на Асен Дачов С. и на кръстовището с ул. „Злетово“ при проверка се установява, че: 1. Водачът използва мобилен телефон без наличието на устройство „свободни ръце“, с което нарушил чл. 104А от ЗДвП; 2. При извършена справка с ОДЧ се установява, че водачът не притежава валидно СУМПС (изгубен, откраднат), с което нарушил чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП. Предвид гореизложеното са му наложени следните наказания:

1. По т. 1 – на осн. чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП – глоба в размер на 50 лева;
2. По т. 2 – на осн. чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – глоба в размер на 150 лева.

Постановлението е обжалвано в срок от Д. С., който в подадената жалба моли НП да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. В жалбата се отрича жалбоподателят да е държал телефона си в ръце, тъй като бил поставен на „държачка“, предназначена за мобилен телефон. За с. з., редовно призован, жалбоподателят не се явява.

Административно наказващият орган, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

1. По допустимостта на жалбата. Жалбата е подадена в срок и е допустима.
2. Относно нарушението на процесуалния закон.

Разглеждайки обжалваното наказателно постановление и актът, въз основа на който същото е било издадено, съдът намира, че не са налице съществени нарушения на процедурата по издаването му по ЗАНН. Налице са достатъчно пълни и точни описания на нарушенията; актът и наказателното постановление съдържат всички реквизити, изисквани от ЗАНН; издадени са от компетентни за всяко от действията съответни органи (видно от приложено заверено копие на Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018 г. на министъра на ВР, относно компетентността на актосъставителя и АНО и заверено копие на Заповед № 8121К-13318/28.10.2019 г. на министъра на ВР за преназначаване на Д.а Дескова на длъжността началник сектор „Административно обслужване“ към СДВР-ОПП); налице е съответствие между текстовата част на АУАН и тази на НП, както и съответствие между описаната в двата акта фактическа обстановка и съответстващата правна квалификация; нарушението и обстоятелствата около твърдяното му извършване се посочени по достатъчно ясен и непротиворечив начин, тоест не се констатира нарушение по чл. 40, 42 и 57 от ЗАНН.

3. Относно приложението на материалния закон.

От фактическа страна

По делото е установено като безспорно следното:

Жалбоподателят Д. А. С. на 29.12.2020 г., около 22:13 часа, в гр. София, по бул. „Ген. Данаил Николаев“, с посока на движение от Сточна гара към бул. „Ситняково“, управлявал лек автомобил „Мерцедес Г 300 ТД“ с рег. № №№№№№№, регистриран на Асен Дачов С.. На кръстовището с ул. „Злетово“ същият бил спрял за проверка от полицейски служители при СДВР-ОПП, в лицето на свидетелите К. А. и К. К.. Повод за спирането било обстоятелството, че водачът С. по време на управление на автомобила използвал мобилен телефон без наличието на устройство „свободни ръце“. При справка с ОДЧ (оперативна дежурна част) свидетелите установили, че СУМПС на водача С. било невалидно (изгубено, откраднато).

Съгласно приложена справка картон от КАТ за водача С., същият притежавал СУМПС № 2847123390, издадено на 27.08.2020 г., което е със статус в БДС: Невалиден. Дубликат на СУМПС бил издаден на 04.10.2021 г. Съгласно справката, между 22.01.2021 г. и 12.07.2021 г. на жалбоподателя С. са издадени общо седем НП за нарушения на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП.

След приключване на проверката св. А. издал на жалбоподателя С. АУАН бл. № 269495 от 29.12.2020 г. за нарушения на чл. 104А и чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП. В акта било отразено, че водачът нямал възражения. Такива не са депозирани и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

По доказателствата и от правна страна

Така установената фактическа обстановка се доказва от събраните на съдебното следствие доказателства – показанията на свидетелите К. А. и К. К.. Обективността налага да се отчете, че показанията на двамата бяха пестеливи, което обаче е обяснимо с отдалечеността на случая във времето и професионалната ангажираност на свидетелите, в чието служебно ежедневие в качеството им на контролни органи по спазване на правилата за движение по пътищата подобни случаи са многобройни. В процесния случай свидетелите потвърдиха не само положените подписи върху предявения им АУАН, но и участието си в проверката на жалбоподателя С.. Отделно свидетелите потвърдиха и изложената в акта фактическа обстановка. В тази връзка няма причина показанията им да не бъдат кредитирани, като същите контролно се потвърждават и от приложеното писмено доказателство – справка картон от КАТ за статута на водача С..

При така установената фактическа обстановка, на първо място, безспорно доказано е, че водачът Д. С. е нарушил разпоредбата на чл. 104А от ЗДвП („На водача на моторно

превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му.“), на което нарушение съответства правилно приложената санкционна разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, предвиждаща фиксирана глоба в размер на 50 лева. Съществено е, че не се събраха доказателства, които да опровергават изложеното в АУАН, потвърдено и от свидетелите по акта, още повече, че изтъкнатата в жалбата защитна версия не е била обявена в рамките на административно-наказателното производство – нито чрез възражение на място при съставяне на АУАН, нито чрез възражение в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

На второ място, безспорно доказано е, че при условията на реална съвкупност водачът С. е осъществил и второ, самостоятелно административно нарушение на чл. 150А, ал. 1, пр. последно от ЗДвП („За да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено“). Посоченото обстоятелство се доказва не само от гласните доказателства, но и от приложената справка-картон от КАТ за статута на водача. Както в хода на административно-наказателното производство, така и в процесната жалба срещу атакуваното НП водачът С. не е изложил каквито и да е аргументи във връзка с нарушението по т. 2 от НП. На посоченото нарушение съответства санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП („Наказва се с глоба от 100 до 300 лв.:... 2. който управлява моторно превозно средство, ... след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство ... е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено“). В случая на С. е наложена глоба от 150 лева, която е над минималния, но под средния предвиден от законодателя размер. Завишеният размер на така наложената глоба се явява адекватен на тежестта на нарушението, доколкото отчита и отегчаващото обстоятелство, че при проверката са установени повече от едно нарушения на правилата за движение по пътищата. Посоченото отегчаващо обстоятелство се явява и пречка случаят да бъде третиран като „маловажен“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

На съдебното производство страните не са претендирали разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 20-4332-024826/22.01.2021 г., издадено от Д.а Д. Д. - началник сектор към отдел „ПП“ при СДВР, на Д. А. С..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен Съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____